

210 פֶּאָר הַגּוּלָּה

ל' שם בגמרא כיד
מ ברתא שם כיד
ג משנה י' ש כבית
הכל שם ג שם
כקטא ב רבנן ידחם
ז משנה וקטא שם

פאר הייט

[6] זמן שנים ומצא שלשה כו'. רענן במקסות יחזקאל סימן כ בעקבא שא' מבני הכפרים קנול יצו' שובה וזמן שנים ממקננו לחזור הגדולים

משנה ברורה

לָהֶם דָּוָנָה בְּשִׁבְלִי שְׁלֵא יִכְרָחוּ: * אֶחָד בְּאִמְרֵי מִכָּאן אָנִי נוֹטֵל.
מִדְּבָרֵי הַפְּלִיפּוֹ, מוֹכָא בְּבִית־יוֹסֵף טִיטֵן תְּחִיל, מְבָאָר דְּלֵאוּ דְּוָקָא בִּינִים
הַיּוֹנִין בּוֹ, אֵלֵא וְהָא דַּיּוֹן קִבֵּל מִקְצָה דְּבַעֲלִי־חַיִּים, כְּגוֹן תְּרַנְגְּלָה הַעִמְקָת
לְגַדְלֵי בִיצִים, לְטָאן דְּרִית לֵה מִקְצָה בִּיסְטֹחֹב עִין שָׁם, וְכֵן מִשְׁמַע דַּעַת
הַקִּימָא שֶׁהַעֲמִיק דְּהָבִין בְּטִיטֵן תַּעֲבָה בִּסּוּפָה דְּכָל מִקְצָה שְׁאִינוּ בַּעֲלִי־חַיִּים,
זִינוּ שָׁם, וְהַשְׁמַע דְּבִשְׁוֹם בַּעֲלִי־חַיִּים לֵא שֶׁיּוֹכֵן מִכָּאן וְכָן, וְכֵן מוֹכֵחַ מִתְּוֹר
דְּרִית בִּישְׁתָּב וְכֵן מִי שֶׁשֶׁל דְּתִרְגֵּל הַעִמְקָת לְגַדְלֵי בִיצִים וְכִי, עֵינִן
שָׁם, וּמוֹכָא גַם בְּתַתָּא אֲשֶׁר־י, וּמוֹכָא דָּגִם בְּתִרְגֵּל אִיבָא שְׁמָא דְּמִשְׁלָל
דְּשִׁבְיָה וְתַבְכְּיָה זֶה, לְהוֹצִיא מִסְכָּרָה פַּעַל שִׁטָּה מִקְצָת שְׂרָצָה לִוְדִּי דְּסִיגוֹן
דְּוָקָא בִּינִים שְׁאִין דָּרָךְ לְכַתְּנָן אִם שְׂמִינִם הֵם אִם בְּחֻשִּׁים, מַה שְׁאִין מִן
תְּרַנְגְּלָה שְׁחָא בְּתִרְגֵּל דְּתִירֵי וְיִזְעֵן מַה נֶּאֱלָמָה לְמַחֲשֵׁה. דְּאָשְׁרֵי עוֹר לִוְדִּי,
דְּאָף הוּא אֵל אֶקְטָר אֶקְטָר אֶקְטָר דְּהַעֲמָת לְאִכְלֵה שְׂבֻדָּא אֲחֵתָה (מִסְכָּרָה
דְּנֶאֱמָר שָׁם לְתַרְנֵן בְּתַרָּא דְּסוּגָא דְּרִלְקָא אֲשֶׁכֶּה כְּהֵנָה בְּחֻשִּׁים וְכִי, גַּם)
מִקְדָּם מִרִי שָׁם הַשִּׁטָּה מִקְצָת בְּעוֹקְרָה לְאִכְלֵה, עֵינִן שָׁם, מַה שְׁאִין מִן
בְּעוֹקְרָה לְגַדְלֵי בִיצִים אֲשֶׁר דַּעֲנוּ וְיִזְעֵן אֵת שְׂמִינִתָּם יוֹתֵר מִבְּיִסִּים:
* וְזֶמֶן אֲשֶׁרִים וּמוֹצָא שְׁלִשָּׁה. פַּעַל שִׁיזִי עִיזִי־קִטְטֵן שֶׁמִּשְׁמַע דָּאִם אֲפִי
שְׂמִינִם מְקַשְׂרִים וּמוֹצָא אֲחֵרָהּ פַּעַל מְקַשְׂרִים מִתָּה, דְּאָף שְׁדִּלִּישֵׁי אֲפִי
שְׂמִינִם, אֵלֵא הָא מִסְכָּרָא אִם קִשֵּׁר תְּשַׁלְּשִׁי לֵהם וְכֵן מִתָּה לֵא מִשְׁנֵן

הַמִּנְהָג אֵין צְרִיכִי, (ג) שְׂאֵנִי עוֹף שִׁכּוֹל לְדוֹרֹת וּמִתְהַבֵּחַ מִחוּץ לַחֹץ
טוֹב (טז) מוֹדָה הָכָא דְאִסּוּר כְּלֵי הַמִּנְהָג: י (לֹא) וְאֵינוֹ צָרִיד לְעֵצֵינוּ
וְהֵינּוּ שֶׁנֶּעֱצָע הַקֵּץ³⁸, וְכֵל-שֹׁפֵן אִם יֵאָחֵז הַיָּנִים שְׂבוּרֵי כְּבִדִּים; וְלֹא
מִתָּה, סָגִי, וּמִכָּל מָקוֹם צָרִיד שֶׁלֹּסֵמֶן בְּנִעְחוֹ (נד) אוֹ יִטְבַּע עֵינָיו בִּי
לֹא פֶרֶשׁ בְּהִדְיָא אֵינוֹ מִקֵּץ זִכָּת. (נס) וְלֹא אֶמְרִינוּ הָאֵל דְּלוֹקֵם לִמֵּת
מִתָּהּ מִשְׁמָשְׁוֹ וּמִצְאֵנוּ כְּחוֹשׁ וְנִיחוֹ וְזָחַת אַחֵר שָׁמֹן מִמֶּשֶׁה, וְנִמְצָא
שִׁיחָה לְבִסְרָף, וּמִשּׁוֹם זֶה אֶפְלוֹ אִם יִדְעָה אַחֲרֵרֶךְ לִקַּח מִן הָכָא בִּיד
וְלֹא מִחוּץ לָלֵל, לֹא חִישִׁינוּ שֶׁמָּא בִּשְׂתִיקָתָנוּ לִמְתָר יִמְצָאנוּ כְּחוֹשׁ וְנִי
הוּא וְלֹא עֲשֵׂה פֶן, מִסְתַּמָּא נִתְרַבָּה אֵיךְ שִׂיחָתָה: יֹא (לג) אִם זִמְנָן
(לד) אֵינוֹ מוֹעִיל⁴¹. וְאִדְבָּרָתָה, כִּינֵן שֶׁזִּמְנִין יוֹתֵר מִשֶּׁשְׁצִידִי, (מ) וְ
כִּמְהָרָה, (מה) גוֹטֵל מִה שְׁצִידִי. וְיִמְתֵּר לֹא אֶפְלוֹ לִשְׁטַלֵּל לִי
עַל-כִּלְפֵינִים הֵם דְּהָאֵי מַעֲלָמָא שְׂאֵינוֹ מוֹסְרִין, וְלֹא מִכְסֵּל, דְּכַעֲלָה
הַמְּאֻרְחִים, דְּכָל הֵן בְּתִיחִין קְשׁוּרִים אוֹ מִבְּרִין וּמִצָּא גַם הַשְׁלִישִׁי

[illegible]

הלכות יום טוב סימן תצו

ביאורים ומוספים

ולברור איזה מהם יאכל ביום טוב, שמא כשיבא לטלם ביום טוב יראה שהם בחושים, ויחזור ויניחם ויטול אחרים, ונמצא טורח מירחה מיותרת ביום טוב.

[משנ"ב ס"ק לד]
אין מו"ע ל"א.

(41) ולפי זה, המניח עירוב תבשילין גדול על דעת לאכול את חלקו ביום טוב, דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פמ"ז הע' ק) שיתכן שאף בדיעבד אין עירובו מועיל, שכמו שהמזמין את כל השו"ב ואינו צריך אלא לזוג יתים אין זה נחשב להומנה, הוא הדין כשמזמין אוכל לצורך עירוב תבשילין כדי לאוכלו בשבת ובדעתו לאכול את חלקו ביום טוב, אין זה נחשב להומנה, ונשאר בצ"ע.

[משנ"ב ס"ק לו]
גם הוא דבר שיש לו מתירין⁽⁴²⁾.

(42) ואף שדבר שנחערב קודם שנאסר ולא חל בו האיסור אלא כשהוא בתערובת הרי הוא בטל אפילו שיש לו מתירין, וכמבואר בשו"ע לעיל (סי' שכ ס"ב) לענין ענבים השרויים בגינת יין חב מהם יין [שאסור משום משקין שזבו], שהוא בטל אף שיש לו מתירין, מ"מ בענינו אף אם נתערבה היונה השלישית מערב יום טוב קודם שחל איסור מוקצה, כתב הגרש"ז אויערבך (שולחן שלמה ס"ק יד) בשם האמרי בינה (דיני יום טוב סי' יז ס"ק ה) שהיא אינה בטילה, כיון שלא נאמר הדין הצי"ל אלא בתערובת של לח בלח, ולא בתערובת של יבש ביבש.

[שעה"צ ס"ק ג]

ועין בבית דמאי שכתב חלקו אחר⁽³⁷⁾.

(37) שם כתב, שטבע היונים שאם מוציאים את חלקן מן השו"ב, יש לחוש שהנותרות יברחו ויחרב השו"ב, ומשום כך אדם מקצה דעתו מלאכול יותר מאשר שאר בעלי חיים העומדים לגדל ולדות.

[משנ"ב ס"ק לא]

הסינו שנינו צ"ע דין⁽³⁸⁾.

(38) משמע מדבריו שלדעת בית שמאי די בנענוע של הקן ולא צריך לנענע את היונים, אכן, רש"י (ביצה י, א ד"ה גורין) והמאירי (שם ד"ה לא יטול) כתבו, שלדעת בית שמאי צריך לנענע את היונים עצמן, וביאר המאירי, שכיון שנענע אותן, אין לחוש שמא ימלך ביום טוב מלקחתן מחמת כחישותן וכדו' [ובן משמע קצת להלן (ס"ק לב)].

[שעה"צ ס"ק נג]

הוא הדין בשפסקים בלבו⁽³⁹⁾.

(39) ראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק כט).

[ביה"ל ד"ה אבל]

אלא שכתבנו העוסקת לאכילה שבדוק איפה תמיד⁽⁴⁰⁾.

(40) אכן, כתב במשנ"ב לעיל (ס"ק יח) שאף בתרגולת העומדת לאכילה, ראוי לירא שמים ליתן עיניו בערב יום טוב בעופות

הלכות יום טוב סימן תצו

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק לו]

או נפל לים⁽⁴³⁾.

(43) והוא הדין אם חלק מן התערובת פרש מהתערובת ואין צריך לדון עליו, כגון שנמכר לנכרי וכדו', כתב הפתחי תשובה (יו"ד סי' קי ס"ק ו) שתולים לומר שהאיסור הוא זה שנמכר והשאר מותר.

[משנ"ב ס"ק לו]

ומיני דאיכא שוברים בתוך תפשים אפה⁽⁴⁴⁾.

(44) ואם הזמין שחורים ומצא לבנים או להיפך, שודאי הגיעו היוםים מעלמא, כתב הצ"ח (ביצה י' ב ד"ה משנה) שאף ביום חול אסורים משום גול, אלא אם כן השוברים שמסביב שייכים לו אלא שלא הומינם, או בשוברים של הפקר.

והוא הדין אם השוברים שמסביב שייכים לנכרי, כתב שם, שלמחרת שכל דבר נכרי אינו צריך חכמה כמבואר ברמ"א לעיל (סי' שי ס"ב), ואינו אסור משום מוקצה, מימ יש לאסור משום גול, שאף גול הנכרי אסור מן התורה [נראה בש"ך (חרי"מ סי' שנט ס"ק ב) שיש הטוברים שאין איסורו אלא מדרבנן].

[שעה"צ ס"ק לו]

וקצתו קטן לפני הקו⁽⁴⁵⁾ וכו', וצריך שיהיה⁽⁴⁶⁾.

(45) כונתו שאפשר לטעות בדבריהם, שדוקא ברף שלפני השוכר אסור, שמבואר בגמרא (ביצה י"א, א) וברש"י שם (י' ב ד"ה ברף) שכיון שברף זה נמצאות בקביעות גב יתים מעלמא מלבד היוםים שבקן, אם כן כשמצא יונים ברף זה לפני הקן שהזמין, תולים לומר שיונים אלו הן מעלמא משום שהם הרוב, אבל אם מצא את היוםים ברף שלפני הקן ששם לא נמצאות בקביעות יונים מעלמא, תולים לומר שיונים אלו הן מאותו הקן שהזמין, אף שיש רוב יונים מעלמא, והרי להלכה ירוב וקרוב הלך אחר הרוב ויש לאוסרן אף באופן זה.

(46) ולכאורה אפשר ליישב כוונתו, שאין צריך לומר שאם מצא יונים על המרף שלפני הקן [או השוכר] שיש לאוסרן, משום שחוללים לומר שיונים אלו הן מעלמא, הן משום קרוב והן משום רוב, אלא אפילו כשאין מרף לפני הקן [או השוכר] ואין שם מקום מנוח ליונים מעלמא אלא רק ליונים של השוכר, ומצא את היוםים מחוץ לקן, תולים לומר שיונים אלו הן מעלמא אף שאינן קרובות לשוכר זה [שהרי אין להן מרף לפני השוכר לנוח עליון] והיונים של השוכר קרובות למקום זה, ומשום שרוב וקרוב הילך אחר הרוב (הגרש"ב וולדנברג).

[משנ"ב ס"ק מז]

שהרי קטנים הם שאינם פו"ח⁽⁴⁷⁾.

(47) אבל אם הם גדולים ומחוסרי צידה, כתב לעיל (סי' שי ס"ק יב) שהם מוקצה לכל הדעות אף על פי שהם של נכרי, ואסורים לישראל ביום טוב. ומטעם זה, כתב לקמן (סי' תקטו ס"ק ג) שאסורים לישראל אפילו אם צד אותם הנכרי עבור עצמו ואחר כך נמלך להביאם לישראל, ואם צד אותם הנכרי עבור הישראל הריהם אסורים מטעם נוסף, כדן כל מלאכה האסורה שעשה נכרי בשביל ישראל שאסור לכל ישראל [אף מי שלא נעשה עבורו], גזירה שמא יאמר לו לעשות את המלאכה עבורו, ואז אסורים אפילו במצאי יום טוב עד בכדי שיעשו, כמבואר בשו"ע לקמן (סי' תקטו ס"א) ובמשנ"ב שם (ס"ק ג).

[משנ"ב ס"ק מז]

ולקפשים צל-צל-פנים מתר⁽⁴⁸⁾ וכו', שרוב קהמות קשרות⁽⁴⁹⁾.

(48) ובטעם ההיתר להפשיט ביום טוב בהמה שאינה טריפה, כתב הערוך השלחן (טכ"ה) שכיון שאי אפשר להגיע לבשר בלא להפשיט את העור, אם כן הפשטת העור גם היא בכלל אוכל נפש.

(49) ואף שמיעוט בהמות טריפות הוא מיעוט המצוי, ומשום כך אסור לאכול את הבהמה קודם בדיקה, ביאר הרעק"א (הגהות על מג"א ס"ק יח) שאין לאסור להפשיט קודם בדיקה משום חשש זה, שהרי מן התורה מותר ההפשט לפי שזומכים על הרוב, ומשום החשש למיעוט המצוי אין לאסור את ההפשט אלא מדרבנן, וכל שאין איסורו אלא מדרבנן הותר ביום טוב מטעם שמא ימנע מלשחוט את הבהמה כדי שלא יפסיד את עורה, ויתבטל על ידי כך משמחת יום טוב [כדלהלן במשנ"ב (ס"ק ג)], וכן ביאר הפמ"ג (א"א ס"ק יד).

ולפי זה אם נשחטה הבהמה מערב יום טוב שלא לצורך יום טוב, או אם היה פגאי להפשיט את עורה מערב יום טוב, כתב הרעק"א (שם) שיתכן שאסור להפשיטה קודם בדיקה.

[שעה"צ ס"ק מז]

יצין סימן תצו קצ"ח⁽⁵⁰⁾.

(50) לענין עוף שנדרס ברגלים ויש לחוש שמא נתרסקו איבריו, שמוותר לשחוטו ביום טוב, וביאר המשנ"ב שם (ס"ק מז) משום שהיתה לו מתחילה חזקת כשרות, שהרי רוב בהמות ועופות כשרים הם, ולפיכך מעמידים אותו בחזקת היתר, עוד כתב שם (ס"ק מט), שהוא הדין בשאר ספק טריפה, וכן במקום שמצויות בהמות טריפות כמו בהמות כשרות, ומשום שמעמידים אותה בחזקת היתר, שרוב בהמות ועופות שבעולם כשרים הם, אמנם סיים שם, שלמעשה הכריעו האחרונים שבאופנים הנ"ל אסור לשחוט בהמה או עוף ביום טוב [נראה שם פרטי דינים בודד].

הלכות יום טוב סימן תצו קו באר הגולה

ק שם פסוק ר שם
פסוק ש שם
במקום ר יא
ה' ה' ה' ה'
א' ו' ו' ו' ו'
י' ו' ו' ו' ו'
ה' ו' ו' ו' ו'

(ל) בקנים המבדלים במחצה (לה) ומצא שחורים במקום לבנים ולבנים במקום שחורים, (לט) אסורין, אלא אם כן מכירן: יג (מ) זמן שלשה ומצא שנים, מתירים (נאפלו קיו מקשרים ביה, (מא) מנתח מנהר) (כ"ט) יד זמן פתוח הקן (מב) ומצא לפני הקן אסורים, ואם אין (ו) (מג) סביבותיהם קן אחר הרי אלו (מד) מתירים; ויהי מלי במדידן, (מה) אבל אם הם מפריחין, אסורים; (מו) ואפלו יש קן אחר בתוך חמשים אמה, אם הוא בקרן-זוית שאינו יכול לראותו מקן זה, בין שאינם מפריחין אלא מדידן, משום דכל היכא דמדידה ולא הדר חזי לקנה לא מדידה: (נאם הנזמן חזק הקן ומצא על פתח הקן, מתירים) (א"י): טו "אנינו-יהודי שהביא דורון לישראל ביום-טוב בגי'ונה קטנים משוככות שיש לו בעיר, (מז) בין שאין צריכים צידה, (מח) מתירים: טז "השוטט בהמה ביום-טוב, טוב לו שלא יבדק (מט) עד שישפשיט, שאם תמצא

שערי תשובה

ואינו שוחט מעייט משום טכור בשרא, ושוב קצא שלשה וחכיר א' נאכל שאניה של' ושל' השניה נספס ג"כ אף שדמה לו שהמה אלה אף לא בבור ושוב פרתה א' מהם, והמלמד שהנה אף כביתו הורה לו שאסור לשחט מנחתם מתניין דלפני שנים, והשיב כי טענה טענה לא היטב בעיניו, שאף שיש גידולי הפוסקים לסמיר וזמן אף ביונים פורחים, ס"מ דעת הראשון והסור שיש בו, לכן צריך לבחור הסודין ואין פורחים או לקשר אותם בעייט ואז מועיל הזמן; ויבטן שפנת א' מהם הדיא חברי ה"ר והקשה ע"ז, אף בזה שהפיר קאסרה אסורין דמשנה אנה בכלל פסק קלל, ולכן לנצתי הפוסקים הסמירין זמן כפוחים גם לפי דבריהם יש פקום להקל גם בזה, ע"ש:

משנה ברוחה

הוא מודה ואפלו הניחם מקשרין ומצאן מקרין לא מחזקין ויעותא, ואמרין דנתקו קשיהם, אבל כפה (סה) אחרונים מספיקים לדברי הג"ה בכל גווי: יד (מב) ומצא לפני הקן, פרוש, דרך כל השוכני להיות (סו) מעט מדף העליון בולט מחוץ הסמחה המיוצגת של קן נקו, ושם היונים יוצאין לשאף אויר ונזחין שם וחוזרין לקן, ואף-על-גב דאשכחניהו לפני הקן שרגילין לצאת בו, טפינן דלא אשכחניהו ברוכתניהו, חושבין דלמא הני דאזמין אלו וקני מצלמא אהו, מהשוכנין שפסיבוח שוכן זה: (מג) סביבותיהם, הניו בתוך חמשים אמה, שדרכם לדלות עד שעור זה, ובדלקמה: (מד) מתירים, ונדאי אלו הן שהזמין בתוך הקן וכאן לפניו: (מה) אבל אם הם מפריחין וכו', ומיר בהם מפריחין קצת, (סו) דאם יכולין לפרח פראוי אין בהם דין וזמן קלל שהרי אסורים בעיניה, ובדלעיל בסעיף ט, ואפלו הני חושבין שפסחהו אפלו לחוץ מחמשים אמה: (מו) ואפלו יש וכו', רוצה לומר, ובמדידן גופא ויש קן סביבותם בתוך חמשים אמה, אין לאסור אלא בששוכב אחר עומד בלשר נגר שוכב זה: טז (מז) בין שאין צריכים צידה, שהרי קטנים הם שאינם פורחין, (מח) ובדלעיל בסעיף ט: (מח) מתירים, אף למי שהביאם, דישל ישראל בכהאי פוגא אין אסורם רק משום שלא הזמין ואקצי דעסה מהם עבד-יום-טוב, והבא שהם של נכרי, הנכרי לא אקצי דעסה מהם ומכילא מוכנים הם לכל, ואם הביאם הנכרי (סח) מחוץ לתחום, אסורין למי שהביא ומתירין לאחר, ובדלקמן סימן תקטו סעיף ה: טז (מט) עד שישפשיט, ולהפשיט על-כל-פנים (מכר) קדם שבדקה, שאין חוששין שמה חסר, (סט) שרוב בהמות כשרותם:

שער חציון

(נט) מגן-אברהם ואלה רבה וחמד-משה והגרי"ו, וכתב המגן-אברהם, דאף-על-גב רבסוגיא אסורין ומהנפשה אי אחרני ניהו, לא אמרין כן אלא אלקא דכנן גבי שני כיוסין, אמנם לרבי אסורין חד אמי מעלמא, והוא כפרוש ה"ח בסוגיא, והקרימם כרש"בא בחישי פפרוש זה, וצין באור דרוע מה שהביא בזה בשם ה"ר הסקפה, ומשמע גסרין לכאורה דהאד דרוע גט טעם זה לעקר: (ס) אור ודעי: (סא) מאירי, ואינו מבאר היטב אם דוקא קשם דהך דורים אסורים או אפלו בחור אסת, כל שהזמין אותם השחורים שפד זה וקצאם כן לא חושבין לאתהפוכי, ומכ"ח מלשמה דבגון זה אסור, עין מה שפסק בפרוש דברי רש"י, ואף שהפיר חדש דמה פרושו וכדכרי מבאר באספת-זקנים, אכן על דמי לא חלק בקדנא, וצריך ציון: (סב) אחרונים: (סג) פרי חדש ושו"א: (סד) וכתב אליה רבה שפן גושה דעת גם של שלמה ופרלשה, וכן גושה הפאמר-טרדכי: (סה) פרי חדש וחמד-משה והגרי"ו בשם הלבול ושו"א ודק-על-גב בסימן הלט: (סו) רש"י ואור דרוע ומאירי ואין זה הך דאמר אב"י, דשם הך הוא לפני השוכב והבא הוא לפני הקן, וכן מוכח ברש"י ובמאירי, ומכאן קצת, שהמסבר והאחרונים סהמו וכתבו סתם לפני הקן⁽⁴⁶⁾, וראוי בעבודת-הקדש שהעתיק בס"פ כפי פרוש רש"י, אלא שלשוננו צריך ציון, שפסח: זמן לפני הקן ומצא בדרך שלפני הקן העשוי לנוח בו יתי השוכב, או אפלו שלא בדרך אלא שמצאן חוץ לקן, אסורים, עד כאן לשוננו, והנה מה שכתב זמן לפני הקן טעונו-סופר הוא לכאורה, וצריך לוטר זמן בתוך הקן, אף גם סוף דבריו מקשים, ואדרבה, הני הרי לה לוטר: וימצאן חוץ לקן או אפלו שלא בחוץ אלא שמצאן בדרך, נמי אסורין, אם לא דכנתו על דף שלפני השוכב, ומכל מקום אינו נחת, ואפלו הני בחוץ לגמרי מסתבא יותר לאסור, וצריך ציון⁽⁴⁶⁾: (סז) מן מבאר מדברי הרשב"א והרמ"ה והר"ר בסוגיא, וכמו שכתבנו לעיל בסעיף ט, וכן כתבו האחרונים פאן, ודלא פס"י: (סה) תשובת רש"בא חלק ד סימן מו: (סט) אחרונים, ואם כבר נזכר בה ספק טרפה, אם מיר להפשיט עד שישפאל למנה-ה' וקצא אם משנה היא, עין במאמר-טרדכי שהוכיח מן ה"ח שפסח, והוא מפקפק בזה, וצין סימן תצו סעיף ט'⁽⁵⁰⁾:

